

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ

Κάθε φορά που ο Καλλιγράφος έφιλοσσε στο πρόσωπο ή το λαιμό την γυναίκα του, συνήθιζε να της λέγει:

— Αυτό το όμορφο γεμάλο μπορώ να το κόψω όποτε θέλησω... Σ' αλήθεια, πολύ τρυφερός σύζυγος ήταν ο περιήμιος αυτός αυτοκράτορας!

— Ο αυτοκράτορας Κιρζάκιλος παντρεύθηκε την... μητέρα του 'Ιουλίνα υπό τις εξής συνθήκες:

— Η 'Ιουλίνα, η οποία σημειωτέον ήταν όμοιάτη, παρουσιάσθηκε μια μέρα ενώπιον του ελαφρότατα ντινέρι. Ο αυτοκράτορας αφού την εκόιτάξε με θαυμασμό, της είπε:

— Εάν ήταν επιτετραμμένο από τους νόμους, θα σ' έκαμα γυναίκα μου.

— Ο αυτοκράτορας δεν υπόκεινται σε κανένα νόμο, του απάντησε η 'Ιουλίνα.

Τα λόγια αυτά έφτασαν για ν' ανάγουν φλογεύο πάθος στον Κιρζάκιλο για την μητέρα του. Σε λίγες μέρες, παρά πάντα γραπτόν και άγραφο νόμον, έτέλεσε τους γάμους του με την 'Ιουλίνα, της οποίας, σημειώσατε, πριν από λίγον καιρό είχε σφάζει ο ίδιος τον γαύο!...

Κατά τις αρχές του δεκάτου αιώνου αιώνας, ο Πέτρος ο Μέγας της Ρωσίας έπισκεψήθη την Κολετζάρι, όπου τον έγινε φιλοξενία ύποδοξη.

Κάποιο απόγευμα, συνοδευόμενος από τον βασιλέα της Λανίας Φρειδερίκο τον Α', έπισκεψήθη τον Στραγγυλο Πύργο, ένα από τα θαυμασιότερα μνημεία της Κολετζάρι. Οι δύο μονάρχαι ανέβηκαν στο ψηλότερο σημείο του Πύργου και σέ λίγο ένα πύσσοο πανοράμα απλόησαν ενώπιόν τους.

Ο Πέτρος, κοινοβιάζοντας με τόν Φρειδερίκο, του εξήγησε τα δικαιώματα τών Τσάρων στους έπαιρούς των.

— Θύλατε, του είπε ξένοια, να λάβετε μια ιδέα της δυναμειός μου: 'Ιδού!

Και, χωρίς να περιμένη απάντησι από τόν Φρειδερίκο, έστρεψε προς ένα Κοζάκο της άκρολαφίας τον και δείχνοντάς του τό νεκρό του έλε μόνον:

— Ήδη!

Ο Κοζάκος εκόιτάξε τόν Τσάρο, τόν έμαρτίρησε και, χωρίς τον παραμικρό διαταισμό, έαυθησε στην άδυσσο.

— Τι λέτε τώρα; είπε ο Πέτρος στεργόμενος προς τόν βασιλέα της Λανίας. Σ' ες ζήχετε τέτοιους άνηκούους;

— Εύτυχώς όχι! απάντησεν ο Φρειδερίκος.

οινομένη ανέκδοτα.

Κάποτε ο Ντ' Ανούντιο είχε κληθή ως μάγορας σε κάποιο απόθεσι. Στο δικαστήριο, ο δικαστής άτηρήσεν στον ποιητή τήν τρυπή ερώτησι: «Πόσων έτών εισθε;»

— Κύριε δικαστά, απάντησε ο Ντ' Ανούντιο, τίς γυναίκες και τούς καλλιτέχνες δεν τούς φωτίζον ποτέ για τήν ηλικία τους. Έστρεψε να τό γνωρίζετε αυτό!

Τό άλλο ανέκδοτο αναφέρεται στην περίοδο κατά την όποιαν έπληξε διοικητή τό Φιομίε.

Μια θερινή μέρα ο Ντ' Ανούντιο παρακολούθησε τά γεννάσια ενός Σώματος τών ε'Αρτίτις (τόν στρατιωτόν του Φιομίε), πάνω στό βουνό τό Φιομίε. Την αγωγή, ένας γεαρός ε'Αρτίτιος από την Σικελία, έπιστρέφει από μια άναρχορσία, στην όποιαν τόν είχαν στείλει να κάνει τή νύκτα και εξήγησε να ιδή τόν διοικητή για να τού αναφέρει σχετικάς.

Τόν εισήγαγε πράγματι στην οκνη του Ντ' Ανούντιο, ο όποιος μόλις είχε πάρει τό μακίνο του και φορούσε άκόμη την πεζάμα του, μια άμορφη παρδαλή πεζάμα με ριγες και κλαδιά.

Ο καλός Σικελός φαίνεται ότι πρώτη φορά στη ζωή του έβλεπε πεζάμα.

Γ' αυτό, αφού τελείωσε τήν άναφορά του και βγήκε άπ' τήν οκνη—τήν ίση οκνη του, ε-δω-τό—ήταν περιήμιος σάν νάχε διη τόν Θεό.

— Ε, λοιπόν, τόν ρώτησαν οι σύντροφοί του. Είπε αλήθεια ότι είδες τόν κ. διοικητή;

— Βέβαια, τόν είδα, απάντησε ο Σικελός. Τόν είδα όπως σάς βλέπω. Και τού μήλας... 'Αλλά δεν είχε βάλει άκόμη τή στολή του. Φορούσε ένα περιεργό κοστούμι, αυτό που φορούει όταν... είναι ποιητής!.....



ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

Ο Δεληγιάννης άρρωστος. — Θέλωμε τό Γέρο του Μωρηά!... Ο Δεληγιάννης σηκώνεται, μιλάει στους δικηλωτάς και τού πέφτει ό πυρετός!... Η άναρχορσία ενός περικού συντάξιματος. Η άνησυχία τών πρεσβευτών. Πώς τούς καθυσούχες και πώς τούς μπερδεύε ο Δεληγιάννης. Ένας ύπουργός... κοιμωμένοι!... Τό ξεκοιμώμα. — Κοιμώμασε!... — Ποιός είναι ό κύριος!... κτλ.

Κάποτε ο Δεληγιάννης ήταν στο κρεβάτι άρρωστος. Έκρινη την όρα μια διαδήλοσι στάθηκε κάτω άπ' τό κούτι του κ' ή φωνή του πλήθους έφταναν ως τήν κούμαρι του.

— Τό γέρο! Θέλωμε τό γέρο του Μωρηά!...

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Δεληγιάννης τό γαυρό του.

— Μια διαδήλοσι λαού, κ. πρόεδρος, ζατά να έμφορησθε λόγο.

— Α, έτσι, τότε πρέπει να μιλήσω, άποφάσισε ο άρρωστος.

Και με όλο τόν πυρετό του και παρ' όλας τίς διαμαρτυρίες του γαυρού, σηκώθηκε άμισως άπ' τό κρεβάτι, ντύθηκε στη στιγμή και βγήκε στον έξωστη. Ο πυρετός του είχε πάει με υιάς και έντελώς καλά στην όγεία του, ξεφάνωσε ένα άπο τούς καλύτερους λόγους του.

Τήν εποχή της έπιστρατεύσεως του 1897 διαδόθηκε ένα απόγευμα ότι τό Ιο πεζοό σύνταγμα άνεχώρησε κατεπασιμένως άπο τήν πρωτεύουσα, τούτο δε έσήμανε κατά τήν κοινή γνώμη τήν ένταξή του πολέμου.

Οι πρεσβευτά τών Μ. Ανατόμων μόλις τό έμαθαν από Έστρασε στο Δεληγιάννη για να ζητήσουν σχετική πληροφορία, χωρίς να ή καλύτερος τούς όμως, γιατί φηλούνταν ό ένας άπο τόν άλλον.

Βρισκόντας όμως άπ' τήν αβύσσου άναρχορσίας συναντήθηκαν και άποκαλύσαν ιστορία τούς τής πληροφορίας τών Έλλανών.

— Είναμε μωρ είτε ο κ. πρεσβευτορός, αρχίζω ο πρώτος, ότι το Ιο σύνταγμα ούτε έφυγε, ούτε πρεσβευτά να φέρη.

— Είναμε μωρ είτε ότι τό σύνταγμα δεν έφυγε, μπορεί όμως να φέρη.

— Περύγο ποτέμα! φώναξε ο τρίτος πρεσβευτής. Εγώ έλαβα τήν πληροφορία ότι τό Ιο σύνταγμα έτοιμάζεται για άναχώρησι.

— Εγώ όμως γνώρισα ότι άνεχώρησε κούλα: είτε ο τέτατος.

— Κ' εγώ ότι άνεχώρησε μεν άλλα διατάχθη να έπιστρώψη, προσέθεσε ο πέμπτος.

Έτσι ο Δεληγιάννης έδωσε πέντε διαφορετικές απαντήσεις στους πέντε πρεσβευτάς, χωρίς να τί σε κανένα τήν αλήθεια: Το Ιο πεζοό σύνταγμα είχε βγή άπόλος ως τό Λορι και γύρωσε τή νύκτα.

Σε κάποιο έπονοργική αναταρραβήσι ο Δεληγιάννης έχοντας μωρτό τον έναν άπ' τούς νέους ύπουργούς του, έπήγαμε στο άνάκτορο, όπου θα γινόταν ή άρχαιοσύνη.

Στό δρόμο ο νέος ύπουργός ήθέλησε να μιλή άπό τόν προθυποργό τή γνώμη είχε σχηματίσει γ' αυτόν ο βασιλέας.

— Ποιά γνώμη έχει για σάς ή Α. Μ. ο βασιλέας; άποκρίθηκε ο νέος ο Δεληγιάννης. Την άριστην έξ δόνη. Σας έκαμα και σάς έποληττεύα όσο κανένα άλλον. Μωρ φαίνεται όμως ότι σάς ήρσασκε λιγάκι... «βουτοπέ»

Ο νέος ύπουργός, ο όποιος πολύ λίγες λέξεις της Γαλλικής γλώσσας έγνώριζε, άμισως έστρεψε άπ' τήν άρχαιοσύνη έστρεψε να βρη στο λεξιμό τή σημασία της λέξεως «βουτοπέ» σημαίνει κοιμωμένοι-νομο, άλλα και κρημίνους. Τη δεύτερη όμως σημασία δεν τήν είχε σημειωμένη τό λεξικό κ' έτσι ο ύπουργός έσπεσε τήν έξέσι γκάσο:

Όταν έστρεφότε, κούλα (έλη) φορά, να ζυτανάν στα άνάκτορα με τόν Δεληγιάννη, παρουσιάσθηκε στον προθυποργό με τή γελοιοζοτα τόν ξεκοιμώτη.

— Αισθάνοσθε ζέστη, νομίζω; του λέει με άβρότητα ο Δεληγιάννης, θέλοντας να τού υποδείξη με τρόπο ότι ή έθμοσιότητα τού έπέβαλλε να είναι κοιμωμένοις.

— Απεναντίας, κ. πρόεδρος, κρημίνος. Η όρα σημερα είναι φηγοή.

— Αλλά τότε γιατί άρνείτε τήν ρεαλιζοτα σας άνοχη;

— Μά δεν μωρ είπατε σεις ο ίδιος, κ. πρόεδρος, ότι ο βασιλέας με βρίσκει πολύ... κοιμωμένους;

Ο Δεληγιάννης έδειχνε ύπερβολική άβροτητα στην τήρησι και τών έλαχίστων τίπων.

Όταν λοιπόν έγινε ύπουργός τών Οικονομικών ο Καλογερόπουλος, ο πακαρής Θεοτόκης, προθυποργός τότε, έληθοσάν να άναγγείλη στην άρχή της συνεδριάσεως της Βουλής τό διορισμό του νέου ύπουργού, όπως έφωσαν οι νόμοι.

Ενώ έξακολουθούσε λαλούν ή συνεδρίασις, ο Καλογερόπουλος άνέβη στο βήμα για να δώση μια πληροφορία ως ύπουργός τών Οικονομικών. Τότε ο Δεληγιάννης άκούστηκε να λή με άπορία τάχα: — Μά ποιός είναι ό κύριος;

